

Момчето (издръпва се изъ ръцѣтъ на калугерина и съ стиснѣти юмруци гордо се изправва отъ предя му).

Оставете ме! азъ сжмъ Първановъ синъ.

И двамата калугери (поотстъпватъ и въ единъ гласъ).

Първановъ!

Момчето.

Пратенъ сжмъ отъ татка си.

Единътъ калугеринъ.

Я гледай, пъкъ азъ да не те познаѣж...

Момчето.

Въ градътъ голѣмо смущение. Царскитъ хора палятъ и колятъ...

Другиятъ калугеринъ.

Пакъ ли?

Момчето.

Тръсятъ отца Ивана и князь Петра. (трие си колѣното) Татку затворенъ, затворени сж и другитъ първенци; има и избити... Охъ!... (сѣда на единъ камъкъ и си трие колѣното) лошево се ударихъ.

Калугеритъ (грѣстятъ се).

Господи помилуй! Господи помилуй!

Момчето.

Извѣстете братията да се спасява кой както може...

Единътъ калугеринъ (грѣсти се).

Охъ! какви времена!... какви времена!...

Другиятъ калугеринъ.

Господи помилуй! Господи помилуй!

Момчето.

Но да се не бавимъ. Татку най-много прирѣчва да се